

Księga Joela i laodycejski Kościół

Adwentystów Dnia Siódmego - numer pierwszy

Badanie prawdy obecnej

Jeff Pippenger

2025-12-02

W Piśmie Świętym są rzeczy trudne do zrozumienia, które — według słów Piotra — ludzie niedouczeni i niestali przekręcają ku własnej zgubie. Możemy w tym życiu nie być w stanie wyjaśnić znaczenia każdego fragmentu Pisma Świętego; lecz nie ma żadnych zasadniczych punktów prawdy praktycznej, które pozostaną spowite tajemnicą. Kiedy w opatrności Bożej nadejdzie czas, aby świat został poddany próbie wobec prawdy na dany czas, umysły zostaną poruszone przez Jego Ducha do badania Pisma Świętego, nawet z postem i modlitwą, aż ogniwo po ogniwie zostanie odnalezione i złączone w doskonały łańcuch. Każdy fakt, który bezpośrednio dotyczy zbawienia dusz, zostanie uczyniony tak jasnym, że nikt nie będzie musiał błędzić ani chodzić w ciemności.

W miarę jak śledziliśmy ciąg prorocत्व, prawda objawiona na nasz czas została jasno ukazana i wyjaśniona. Jesteśmy odpowiedzialni za przywileje, którymi się cieszymy, i za światło, które oświeca naszą drogę. Ci, którzy żyli w minionych pokoleniach, byli odpowiedzialni za światło, które im przyświecało. Roztrząsali różne kwestie Pisma, które wystawiały ich na próbę. Lecz nie rozumieli prawd, które rozumiemy my. Nie byli odpowiedzialni za światło, którego nie mieli. Mieli Biblię, tak jak my; lecz czas odsłonięcia szczególnej prawdy związanej z końcowymi scenami dziejów tej ziemi przypada na ostatnie pokolenia, które będą żyć na ziemi.

„Szczególne prawdy zostały dostosowane do warunków pokoleń, jakie istniały. Teraźniejsza prawda, która jest próbą dla ludzi tego pokolenia, nie była próbą dla ludzi dawnych pokoleń. Gdyby światło, które teraz świeci nam w sprawie szabatu czwartego przykazania, zostało dane pokoleniom w przeszłości, Bóg pociągnąłby je do odpowiedzialności za to światło.”
Świadectwa, tom 2, 692, 693.

Nowe i stare

W każdej epoce pojawia się nowe rozwinięcie prawdy, orędzie Boga do ludzi tego pokolenia. Wszystkie stare prawdy są niezbędne; nowa prawda nie jest niezależna od starej, lecz stanowi jej rozwinięcie. Tylko gdy stare prawdy są zrozumiane, możemy pojąć nowe. Gdy Chrystus pragnął otworzyć swoim uczniom prawdę o swoim zmartwychwstaniu, zaczął „od Mojżesza i wszystkich proroków” i „wykładał im we wszystkich Pismach to, co odnosiło się do Niego”. Łukasza 24:27. Lecz to światło, które jaśnieje w świeżym odsłonięciu prawdy, uwielbia to, co dawne. Kto odrzuca lub zaniedbuje nowe, w istocie nie posiada starego. Dla niego traci ono swą żywotną moc i staje się jedynie martwą formą.

Są tacy, którzy utrzymują, że wierzą i nauczają prawd Starego Testamentu, a równocześnie odrzucają Nowy. Lecz odmawiając przyjęcia nauk Chrystusa, świadczą, że nie wierzą w to, co mówili patriarchowie i prorocy. „Gdybyście uwierzyli Mojżeszowi” — powiedział Chrystus — „wierzylibyście i Mnie; bo on o Mnie pisał.” Jan 5:46. Dlatego nawet ich nauczanie Starego Testamentu nie ma prawdziwej mocy.

Wielu spośród tych, którzy twierdzą, że wierzą i głoszą ewangelię, błędzi w podobny sposób. Odkładają na bok Pisma Starego Testamentu, o których Chrystus powiedział: „To one świadczą o Mnie.” Jana 5:39. Odrzucając Stary, w istocie odrzucają Nowy, gdyż oba stanowią części nierozdzielnej całości. Nikt nie może właściwie przedstawić prawa Bożego bez ewangelii ani ewangelii bez prawa. Prawo jest ucieleśnioną ewangelią, a ewangelia jest rozwiniętym prawem. Prawo jest korzeniem, ewangelia jest wonnym kwiatem i owocem, który ono wydaje.

„Stary Testament rzuca światło na Nowy, a Nowy na Stary. Każdy z nich jest objawieniem chwały Boga w Chrystusie. Oba przedstawiają prawdy, które będą nieustannie ukazywać nowe głębie znaczenia gorliwemu poszukiwaczowi.” Christ's Object Lessons, 128.

„Prawda obecna” jest z definicji „prawdą objawioną” na określony czas, która jest „wyraźnie widziana i wyjaśniona”. Pokolenie żyjące w czasie, gdy „prawda obecna” zostaje objawiona, jest „pociągane do odpowiedzialności”, by przyjąć tę prawdę albo zginąć. Połączone prawdy, które składają się na „obecną prawdę próby” dla „tego pokolenia”, są reprezentowane w „odsłanianiu się szczególnych” prawd „w odniesieniu do końcowych scen historii tej ziemi”. Prawda, a zatem i „prawda obecna”, jest ujęta typologicznie przez Nowy Testament w odniesieniu do Starego Testamentu. Prawda jest oparta na dwóch świadkach i ma początek i koniec, wymiar dosłowny i duchowy, to, co dawne, i to, co współczesne, alfa i omega, pierwsze i ostatnie.

Millerowska podstawa poselstwa pierwszego anioła stanowi „stare” w odniesieniu do poselstwa „teraźniejszej prawdy” trzeciego anioła. Ci, którzy „odrzucają Stare”, w istocie „odrzucają Nowe”, gdyż oba są częściami nierozdzielnej całości.

Dostrzegłem konieczność, by szczególnie posłańcy czuwali i powstrzymywali wszelki fanatyzm, gdziekolwiek zobaczą, że się pojawia. Szatan naciera ze wszystkich stron, a jeśli nie będziemy czuwać, nie będziemy mieć oczu otwartych na jego podstępny i sidła oraz nie przywdziejemy całej zbroi Bożej, ogniste strzały Złego nas osiągną. W Słowie Bożym zawartych jest wiele cennych prawd, lecz to 'teraźniejsza prawda' jest tym, czego trzoda potrzebuje teraz. Widziałem niebezpieczeństwo, że posłańcy odbiegają od ważnych punktów teraźniejszej prawdy, by rozwozić się nad tematami, które nie służą zjednoczeniu trzody ani uświęceniu duszy. Szatan wykorzysta tu każdą możliwą sposobność, aby zaszkodzić sprawie.

Ale takie tematy, jak świątynia w powiązaniu z 2300 dniami, przykazania Boże i wiara Jezusa, doskonale nadają się, by wyjaśnić miniony ruch adwentowy i pokazać, jaka jest nasza obecna sytuacja, umocnić wiarę wątpiących oraz dać pewność co do chwalebnej przyszłości. Te, jak często widziałem, były głównymi tematami, na których posłańcy powinni się skupiać. Wczesne Pisma, 63.

„Świątynia, w powiązaniu z 2300 dniami, przykazaniami Bożymi i wiarą Jezusa”, stanowi klucz do wyjaśnienia „przeszłego ruchu adwentowego” millerystów, a tym samym do „doskonałego” wyjaśnienia „jakie jest nasze obecne stanowisko”. Ci, którzy „wątpią” w „przeszły ruch adwentowy”, „wątpią” w to, co daje „pewność chwalebnej przyszłości”. To, co daje pewność przyszłości, to przeszłość.

Księga Joela jest przesłaniem obecnej, poddającej próbie prawdy. Potwierdzają to liczni świadkowie. Joela określono jako „prawdę na czas obecny” przez Ducha Proroctwa, który według Jana w Księdze Objawienia jest świadectwem Jezusa.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które Bóg dał mu, aby ukazać swoim sługom to, co ma się wkrótce stać; i posłał je i dał poznać przez swego anioła swemu słudze Janowi: który złożył świadectwo o Słowie Bożym i o świadectwie Jezusa Chrystusa oraz o wszystkim, co widział. Objawienie Jana 1:1–2.

„Świadectwo” Jana (o którym zaświadczył) zostało przedstawione w trzech częściach. Zapisał „słowo Boże”, „świadectwo Jezusa” oraz „rzeczy, które widział”. W pierwszych dwóch wersach Księgi Objawienia Jan ukazuje siebie jako kogoś, komu został dany dar „ducha proroctwa”. Dar ten obejmuje szczególne objawienie Słowa Bożego, a także szczególne objawienia przekazywane prorokowi poprzez słowa Chrystusa (albo bezpośrednio przez Chrystusa, albo za pośrednictwem Jego anielskich posłańców); ponadto dar ten obejmuje prawdę przedstawianą za pośrednictwem snów i widzeń. Duch proroctwa jest świadectwem Chrystusa przekazywanym prorokowi i ma ten sam autorytet, jak gdyby słowa wypowiadał anioł lub sam Chrystus.

I padłem do jego stóp, aby oddać mu pokłon. A on rzekł do mnie: Patrz, nie czyn tego; jestem współsługą twoim i braci twoich, którzy mają świadectwo Jezusa. Oddaj cześć Bogu, bo świadectwo Jezusa jest duchem proroctwa. Objawienie 19:10.

Gabriel stwierdza, że jest współsługą razem z Janem i że nie należy go czcić. Gabriel również stwierdza, że „bracia”, których reprezentuje Jan, „mają świadectwo Jezusa”, które jest „duchem proroctwa”. „Bracia”, których reprezentuje Jan, to sto czterdzieści cztery tysiące, a wszyscy bracia mają „ducha proroctwa”.

I wstali wcześniej rano i wyruszyli na pustynię Tekoa; a gdy wyruszyli, Jozafat stanął i rzekł: Słuchajcie mnie, Judo, i wy, mieszkańcy Jerozolimy! Wiercie w Pana, Boga waszego, a ostaniecie się; wiercie jego prorokom, a powiedzie się wam. 2 Kronik 20:20.

'Wiercie w Pana, Boga waszego, a będziecie utwierdzeni; wiercie jego prorokom, a poszczęści się wam.'

Izajasz 8:20. 'Do prawa i do świadectwa; jeśli nie mówią zgodnie z tym słowem, to dlatego, że nie ma w nich światła.' Dwa teksty są tu przedstawione ludowi Bożemu: dwa warunki powodzenia. Prawo wypowiedziane przez samego Jehowę oraz duch proroctwa to dwa źródła mądrości, które mają prowadzić Jego lud we wszystkich doświadczeniach. Powtózonego Prawa 4:6. 'To jest wasza mądrość i wasz rozum w oczach narodów, które powiedzą: Zaprawdę, ten wielki naród jest ludem mądrym i rozumnym.'

Prawo Boże i Duch Proroctwa idą ręką w rękę, aby prowadzić i doradzać Kościołowi, a ilekroć Kościół uznawał to poprzez posłuszeństwo Jego prawu, Duch Proroctwa był posyłany, aby prowadzić go drogą prawdy.

Objawienie 12:17. „I rozgniewał się smok na niewiastę i wyruszył, by walczyć z resztą jej potomstwa, które zachowuje przykazania Boga i ma świadectwo Jezusa Chrystusa.” To proroctwo wyraźnie wskazuje, że kościół resztki będzie uznawał Boga w Jego prawie i będzie posiadał dar proroczy. Posłuszeństwo prawu Bożemu oraz duch proroctwa zawsze wyróżniały prawdziwy lud Boży, a próba zwykle odnosi się do współczesnych przejawów.

Za czasów Jeremiasza lud nie kwestionował przesłania Mojżesza, Eliasza ani Elizeusza, lecz kwestionował i odsuwał na bok przesłanie posłane przez Boga Jeremiaszowi, aż jego siła i moc się wyczerpały i nie było już żadnego ratunku, jak tylko by Bóg zaprowadził ich do niewoli.

Podobnie za czasów Chrystusa ludzie przekonali się, że przesłanie Jeremiasza było prawdziwe, i przekonywali sami siebie, że gdyby żyli w czasach swoich ojców, przyjęliby jego przesłanie, ale równocześnie odrzucali przesłanie Chrystusa, o którym wszyscy prorocy pisali.

Gdy poselstwo trzeciego anioła powstało na świecie, które ma objawić kościołowi prawo Boże w całej jego pełni i mocy, dar proroczy został również natychmiast przywrócony. Ten dar odegrał bardzo znaczącą rolę w rozwoju i posuwaniu tego poselstwa naprzód.

„Gdy pojawiały się różnice zdań dotyczące interpretacji Pisma oraz metod pracy, obliczone na zachwianie wiary wierzących w poselstwo i prowadzące do rozłamu w dziele, duch proroctwa zawsze rzucał światło na sytuację. Zawsze przynosił jedność myśli i harmonię działania wśród wierzących. W każdym kryzysie, jaki pojawiał się w rozwoju poselstwa i wzroście dzieła, ci, którzy niewzruszenie trwali przy prawie Bożym i świetle ducha proroctwa, zwyciężali, a dzieło pomyślnie rozwijało się w ich rękach.” Loma Linda Messages, 33, 34.

Księga Joela jest w Duchu Proroctwa wprost określona jako „teraźniejsza prawda”; Duch Proroctwa, według Jana w Księdze Objawienia, jest świadectwem Jezusa. To jest także bezpośrednio potwierdzone w Słowie Bożym. Zarówno Biblia, jak i Duch Proroctwa bezpośrednio odnoszą Księgę Joela do dni ostatecznych.

Każdy z dawnych proroków mówił mniej dla swojego czasu niż dla naszego, tak że ich proroctwa pozostają dla nas aktualne. „A to wszystko przydarzyło się im jako przykłady i zostało spisane ku naszemu napomnieniu, na których przyszły końce świata.” 1 Koryntian 10:11. „Nie sobie samym, lecz nam usługiwali w rzeczach, które teraz zostały wam oznajmione przez tych, którzy głosili wam ewangelię w Duchu Świętym zesłanym z nieba; w te rzeczy pragną wejrzeć aniołowie.” 1 Piotra 1:12. ...

„Biblia nagromadziła i zebrała w jedno swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia. Wszystkie wielkie wydarzenia i doniosłe sprawy historii Starego Testamentu powtarzały się i powtarzają w Kościele w tych dniach ostatecznych.” Wybrane poselstwa, tom 3, 338, 339.

Proroctwo Joela jest "w mocy" "wobec" tych "do których doszły końce świata". "W mocy" po prostu podkreśla, że "obecna prawda" jest zawsze próbą, a ci, którzy nie zdają tej próby, są

reprezentowani przez takie biblijne postacie jak Judasz.

Jedna nauka po drugiej przechodziła mimo uszu Judasza. Jak wielu dziś idzie w jego ślady. W świetle Bożego prawa samolubni ludzie dostrzegają swoją złą naturę, lecz nie dokonują wymaganej przemiany i przechodzą z jednego stanu grzechu w drugi.

„Nauki Chrystusa są aktualne dla naszych czasów i naszego pokolenia. Powiedział: «Nie proszę tylko za nimi, lecz także za tymi, którzy dzięki ich słowu uwierzą we Mnie». To samo świadectwo dociera do nas w tych ostatnich dniach, jakie otrzymał Judasz. Te same nauki, których nie zdołał zastosować w swoim życiu, docierają do ludzi, którzy słuchają, a jednak ponoszą podobną porażkę, ponieważ nie porzucają swojego grzechu.” Review and Herald, 17 marca 1891.

Jan w całej Księdze Objawienia uosabia lud Boży czasów ostatecznych, a przez zesłanie na Patmos reprezentuje tych, którzy są prześladowani podczas kryzysu prawa niedzielnego. On sam podaje powód swojego uwięzienia.

Ja, Jan, wasz brat i współuczestnik w ucisku, w królestwie i w wytrwałości w Jezusie Chrystusie, byłem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. Apokalipsa 1:9.

Jan był prześladowany z powodu Biblii i Ducha Proroctwa. Dlaczego sto czterdzieści cztery tysiące są prześladowani z powodu Ducha Proroctwa? Pierwszą prawdą, którą wskazuje prorok Joel, jest odstępstwo Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Gdy apostoł Piotr wskazał, że Pięćdziesiątnica była wypełnieniem Księgi Joela, uczynił to w odpowiedzi na to, że Żydzi atakowali przejaw „języków”. Żydzi, którzy wówczas stanowili typ Adwentystów Dnia Siódmego w dniach ostatecznych, twierdzili, że Piotr i ci, którzy głosili poselstwo, byli „pijani”. Adwentyści Dnia Siódmego będą zwalczać poselstwo późnego deszczu, tak jak czynili to Żydzi w czasach Piotra. Czynią tak, ponieważ ci, którzy głoszą „teraźniejszą prawdę” — poselstwo próby późnego deszczu — mają „stare” prawdy fundamentalne, gdyż nowa prawda zawsze opiera się na starej prawdzie. Jeremiasz wzywał lud Boży w czasie późnego deszczu, aby chodził starymi ścieżkami i słuchał dźwięku trąby strażnika, lecz oni odmawiają. Fundamentalne „stare” poselstwo prawdy jest symbolicznie przedstawione przez „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, które określa relację przymierza w kategoriach szabatu dla ziemi.

Widziałem, że kościół z nazwy i adwentyści z nazwy, jak Judasz, zdradzą nas katolikom, aby za pomocą ich wpływów wystąpić przeciwko prawdzie. Wtedy święci będą ludem nieznanym, mało znanym katolikom; lecz kościoły i adwentyści z nazwy, którzy znają naszą wiarę i zwyczaj (gdyż nienawidzili nas z powodu szabatu, bo nie mogli go podważyć), zdradzą świętych i oskarżą ich przed katolikami jako tych, którzy lekceważą ustanowienia ludu; to jest, że zachowują szabat, a nie święcą niedzieli.

„Wtedy katolicy wezwą protestantów, by przystąpili do działania, i wydadzą dekret, że wszyscy, którzy nie będą święcić pierwszego dnia tygodnia zamiast siódmego dnia, zostaną zabici. A katolicy, których jest wielu, staną po stronie protestantów. Katolicy oddadzą swoją moc obrazowi bestii. A protestanci będą działać tak, jak działała ich matka przed nimi, by

zniszczyć świętych. Lecz zanim ich dekret wyda owoce, święci zostaną wybawieni przez Głos Boży.” Spalding i Magan, 1, 2.

Dwukrotnie siostra White wskazuje na „kościół nominalny” i „nominalnych adwentystów”, jednocześnie odróżniając te dwie „nominalne grupy” od „katolików”. „Kościół nominalny” i „nominalni adwentyści” „nienawidzili” tych, których reprezentowali Piotr i Jan, „z powodu sabatu, ponieważ nie mogli go obalić”. „Kościół nominalny” i katolicy nie mogą „obalić” prawdy o sabacie siódmego dnia, a „nominalni adwentyści” nie mogą „obalić” „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej dwudziestego szóstego rozdziału, co stanowi przykazanie sabatu ziemi. „Kościół nominalny” i katolicy nie mogą „obalić” faktu, że sabat siódmego dnia jest „fundamentalną” prawdą biblijną, a „nominalni adwentyści” nie mogą „obalić” faktu, że „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, jest „fundamentalną” prawdą millerystyczną.

Uwięzienie Jana na Patmos przedstawia sto czterdzieści cztery tysiące, którzy trzymają się zarówno Biblii, jak i Ducha Proroctwa, i są szczególnie prześladowani z zewnątrz z powodu sabatu siódmego dnia oraz od wewnątrz z powodu sabatu siódmego roku dla ziemi. Z tego powodu po świadectwie Jana w wersecie dziewiątym o tym, dlaczego był prześladowany, w wersecie dziesiątym pojawia się sabat oraz wiadomość z przeszłości („z tyłu”) pochodząca od „wielkiego głosu” jak „trąby”.

Ja, Jan, który także jestem waszym bratem i współuczestnikiem w ucisku i w królestwie, i w wytrwałości Jezusa Chrystusa, przebywałem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. W dzień Pański byłem w Duchu i usłyszałem za sobą potężny głos, jakby trąby. Objawienie 1:9, 10.

Jan reprezentuje tych, którzy podczas 9/11 usłyszeli głos trąby anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia, wzywającego lud Boży do powrotu na „dawne ścieżki” Jeremiasza. Ten wielki głos był także ostrzeżeniem siódmej trąby, która jest również trzecim „biada”.

Siostra White zapisała, że „Biblia nagromadziła i związała w jedno swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia”. Księga Joela jest jednym z biblijnych „skarbów”, które stanowią prawdę na czas obecny w „dniach ostatecznych”. W czasie Pięćdziesiątnicy Piotr wskazał, że wówczas spełniały się słowa Księgi Joela. Piotr, podobnie jak Joel, „w mniejszym stopniu odnosił się do” okresu Pięćdziesiątnicy niż do naszego „czasu”. Okres Pięćdziesiątnicy był wczesnym deszczem dla dyspensacji chrześcijańskiej. Pięćdziesiątnica wyznacza początek dyspensacji chrześcijańskiej i tym samym obrazuje jej koniec. Koniec dyspensacji chrześcijańskiej to czas późnego deszczu, czego typem jest Pięćdziesiątnica. Piotr jest zatem symbolem ludu Bożego u kresu dyspensacji chrześcijańskiej, który rozpoznaje wypełnienie wylania Ducha Świętego, posługując się do tego Księgą Joela.

Ale Piotr, stanąwszy wraz z jedenastoma, podniósł swój głos i rzekł do nich: Mężowie Judei i wszyscy, którzy mieszkacie w Jerozolimie, niechaj wam to będzie wiadome i nastawcie uszu na moje słowa: Ci bowiem nie są pijani, jak mniemacie, jest przecież dopiero trzecia godzina dnia. Lecz jest to, co zostało powiedziane przez proroka Joela: I stanie się w ostatnich dniach, mówi Bóg, że wyleję z mego Ducha na wszelkie ciało; i synowie wasi i córki wasze

prorokować będą, a młodzieńcy wasi widzenia oglądać będą, a starcy wasi śnić będą sny; Nawet na sługi moje i na służebnice moje wyleję w owych dniach z mego Ducha, i prorokować będą; I ukażę cuda na niebie w górze i znaki na ziemi na dole: krew i ogień, i kłęby dymu; Słońce przemieni się w ciemność, a księżyc w krew, zanim nadejdzie ów wielki i znamienity dzień Pana; I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony. Dzieje Apostolskie 2:14-21.

Aby być dobrym badaczem proroctw, trzeba mieć ugruntowane zrozumienie, że koniec świata jest przedstawiony „werset po wersecie” w ramach historycznej narracji Pisma Świętego. Z tą prawdą wiąże się również to, że sami prorocy reprezentują lud Boży w czasach ostatecznych. Joel sytuuje swoją księgę w czasach ostatecznych, gdyż zapowiada ona nadejście „dnia Pana”.

Zadmijcie w trąbę na Syjonie i ogłoście alarm na mojej świętej górze; niech drżą wszyscy mieszkańcy ziemi, bo nadchodzi dzień Pana, bo jest bliski. Joela 2:1.

„Trąba” jako symbol, między innymi, oznacza ostrzeżenie. Jako symbol trąba może oznaczać okres czasu lub punkt w czasie, albo oba — w zależności od kontekstu. Trąba oznacza także sąd. Święto Trąb, przypadające dziesięć dni przed Dniem Pojednania, było ostrzeżeniem przed zbliżającym się sądem.

„Dzień Pana” oznacza albo punkt w czasie, albo okres czasu, w zależności od kontekstu fragmentu, w którym użyto określenia „dzień Pana”. „Dzień Pana” może być symbolem sądu wykonawczego przedstawionego jako siedem ostatnich plag albo może oznaczać sąd wykonawczy na końcu tysiącletniego milenium. W obu przypadkach trąba wskazuje na Boży sąd wykonawczy. „Dzień Pana” może więc oznaczać moment, w którym kara Boża zostaje wymierzona, albo okres, w którym kary Boże są wymierzane.

„Trąba”, podobnie jak „dzień Pański”, może oznaczać zarówno punkt w czasie, jak i okres, co poświadczają historyczne punkty i okresy przedstawione przez siedem trąb z Apokalipsy 8 i 9. „Dzień Pański”, który Joel przedstawia za pomocą „trąby”, która ma zostać zadęta, jest zarówno punktem w czasie, jak i okresem, który zaczyna się, gdy zakończył się sąd nad umarłymi i rozpoczął się sąd nad żywymi. W dniu 9/11 zabrzmiała trąba, oznaczając nadejście sądu nad żywymi jako punkt w czasie, a także wyznaczając 9/11 jako początek okresu sądu nad żywymi.

A przeto teraz jeszcze — mówi Pan — nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, w poście, płaczu i żalobie: rozdzierajcie wasze serca, a nie szaty, i nawróćcie się do Pana, Boga waszego, gdyż jest łaskawy i miłosierny, nieskory do gniewu i bogaty w łaskę, i żal Mu zła. Któż wie, może się odwróci i zlituje, i zostawi po sobie błogosławieństwo: ofiarę pokarmową i ofiarę płynną dla Pana, Boga waszego? Zadmijcie w trąbę na Syjonie, ogłoście święty post, zwołajcie uroczyste zgromadzenie. Joela 2,12-15.

To już drugi raz, gdy Joel nakazuje, by zatrąbić w trąbę. "Trąby" u Joela są zarazem ostrzeżeniem przed zbliżającym się sądem wykonawczym siedmiu ostatnich plag i są osadzone w kontekście laodycejskiego wezwania do upamiętania oraz bliskiego zamknięcia czasu łaski.

Wołaj donośnie, nie powstrzymuj się, podnieś swój głos jak trąba i oznajmij mojemu ludowi ich występki, a domowi Jakuba ich grzechy. Izajasz 58:1.

Izajasz, Joel, Jan i Piotr wszyscy reprezentują sto czterdzieści cztery tysiące z czasów ostatecznych, podobnie jak Jeremiasz, który wskazuje, kiedy ma zabrzmieć trąba.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Lecz oni rzekli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto ustanowiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku trąby. Lecz oni rzekli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

W tych ostatnich dniach trąba zabrzmiała 11 września, a późny deszcz zaczął wtedy padać na tych, którzy wybrali dobrą drogę i nią kroczyli. Wtedy zstąpił anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia.

"Późny deszcz ma spaść na lud Boży. Potężny anioł ma zstąpić z nieba, a cała ziemia ma zostać oświecona jego chwałą." Review and Herald, 21 kwietnia 1891 r.

Gdy wielkie budynki Nowego Jorku zostały zburzone 11 września, potężny anioł zstąpił, a późny deszcz zaczął padać.

Czy teraz rozchodzi się pogłoska, jakobym twierdziła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę pływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, patrząc, jak wyrastają tam wielkie budowle, piętro po piętrze: "Jakie straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, by straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wówczas spełnią się słowa z Księgi Objawienia 18,1–3." Cały osiemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Nie mam jednak żadnego szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie budynki tam zostaną powalone za sprawą Bożej mocy, która wywraca i obala. Z otrzymanego światła wiem, że na świecie jest zniszczenie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy i te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie potrafimy sobie wyobrazić. Review and Herald, 5 lipca 1906.

11 września późny deszcz zaczął pokrapywać, zanim nastąpi jego pełne wylanie przy ustawie niedzielnej.

Wielkie dzieło ewangelii nie ma się zakończyć mniejszym przejawem mocy Bożej niż ten, który nazaczył jej początek. Proroctwa, które spełniły się w wylaniu wczesnego deszczu na początku ewangelii, mają ponownie wypełnić się w późnym deszczu u jej kresu. Oto „czasy ochłody”, których oczekiwał apostoł Piotr, gdy powiedział: „Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zglądzone, gdy przyjdą czasy ochłody od oblicza Pana; a On pośle Jezusa.” Dz 3,19–20. Wielki bój, 611, 612.

Doskonałe wypełnienie "czasów ochłody" następuje, gdy żyjesz, ponieważ ostrzeżenie brzmi: "nawróć się", czego nie da się uczynić, jeśli jesteś martwy. "Czasy ochłody" przychodzą wtedy, gdy "grzechy" żywych dusz mogą jeszcze zostać "wymazane". "Czasy ochłody" rozpoczęły się 9/11, co wskazuje początek sądu nad żywymi. Pięćdziesiątnica powtarza się u kresu okresu

ewangelii. Gdy nadeszły "czasy ochłody", wydarzenia typologicznie przedstawione w dniu Pięćdziesiątnicy zaczęły się powtarzać.

„Z gorącym pragnieniem wyczekuję czasu, gdy wydarzenia dnia Pięćdziesiątnicy zostaną powtórzone z jeszcze większą mocą niż wówczas. Jan mówi: «Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została rozświetlona jego chwałą.» Wtedy, jak w czasie Pięćdziesiątnicy, ludzie usłyszą prawdę skierowaną do nich, każdy we własnym języku.”

Bóg może tchnąć nowe życie w każdą duszę, która szczerze pragnie Mu służyć, i może dotknąć warg rozżarzonym węglem z ołtarza, sprawiając, że staną się wymowne w wysławianiu Go. Tysiące głosów zostanie napełnionych mocą, by wypowiadać wspaniałe prawdy Słowa Bożego. Zostanie rozwiązany język jękających się, a nieśmiali zostaną umocnieni, by nieść odważne świadectwo o prawdzie. Niech Pan pomoże swemu ludowi oczyścić świątynię duszy z wszelkiej nieczystości i utrzymywać tak ścisłą więź z Nim, aby mogli stać się uczestnikami późnego deszczu, gdy zostanie wylany. Review and Herald, 20 lipca 1886.

Będziemy kontynuować w następnym artykule.

A anioł, który rozmawiał ze mną, wrócił i obudził mnie, jak budzi się człowieka ze snu, i powiedział do mnie: Co widzisz? A ja powiedziałem: Spojrzałem, i oto świecznik cały ze złota, a na jego wierzchu czasza, a na nim siedem lamp, i siedem przewodów do siedmiu lamp, które są na jego wierzchu; a przy nim dwa drzewa oliwne, jedno po prawej stronie czaszy, a drugie po jej lewej.

Wtedy odpowiedziałem i rzekłem do anioła, który mówił ze mną: Czym są te rzeczy, panie mój? Wtedy anioł, który mówił ze mną, odpowiedział i rzekł do mnie: Czyż nie wiesz, czym one są? A ja rzekłem: Nie, panie mój.

Wtedy odpowiedział i rzekł do mnie, mówiąc: To jest słowo Pana do Zorobabela: Nie dzięki mocy ani dzięki sile, lecz dzięki mojemu Duchowi — mówi Pan Zastępów. Zachariasza 4:1-6.